

Nr 493.

Av fru **Gärde Widemar m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 90, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 12 juni 1885 (nr 27) angående lösdrivares behandling, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 90 ha föreslagits vissa ändringar i lagen den 12 juni 1885 angående lösdrivares behandling samt i anslutning härtill ändrad lydelse av 76 § lagen den 14 juni 1918 om fattigvården.

Frågan om en revision av lösdrivarlagen har länge varit föremål för överväganden. Senast har 1948 års lösdriveriutredning föreslagit, att lagen skulle helt upphävas samt att lösdrivarklientelet — i den mån så ske kan — skall omhändertagas inom olika sociala vårdformer, såsom sinnessjukvård, alkoholistvård m. m.

Även i propositionen uttalas önskvärdheten av att lösdrivarlagen upphävas snarast möjligt, men detta anses icke kunna ske, förrän vårdmöjligheterna för psykopater utbyggs. 1947 års psykopatvårdsutredning väntas framlägga förslag härtill.

I fråga om tidpunkten för upphävande av lösdrivarlagen anse vi icke, att denna bör vara beroende på psykopatvårdsproblemets lösning. Även om de nuvarande vårdformerna för psykopater äro otillfredsställande, anse vi dessa dock bättre än de behandlingsformer, som erbjudas enligt lösdrivarlagen, vilken enligt inrikesministerns uttalande i propositionen är synnerligen föråldrad och bristfällig. Det torde icke vara omöjligt att inom ramen för den nuvarande sinnessjukvården bereda psykisk vård för den del av lösdrivarklientelet, som skulle visa sig vara i behov därav. Vi vilja framhålla, att under femårsperioden 1944—1948 i medeltal 50 personer per år dömdes till tvångsarbete. Enligt lösdriveriutredningens beräkningar skulle betydligt mindre än hälften av detta klientel vara att anse som psykopater. Det rör sig alltså icke om något större antal fall. Under alla förhållanden synes det oss orimligt att längre behålla en lag, som av samtliga hörda myndigheter ansetts som otidsenlig och olämplig. En fortsatt giltighet av denna skulle bl. a. medföra, att tvångsåtgärder även i fortsättningen vidtagas mot den del av lösdrivarklientelet, som enligt nutida uppfattning icke bör bli föremål för samhällsingripande.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 90 samt

att riksdagen för sin del ville besluta, att lagen den 12 juni 1885 angående lösdrivares behandling skall upphävas.

Stockholm den 22 mars 1950.

Ingrid Gärde Widemar.

Manne Ståhl.

Bertil von Friesen.

Y. Häckner.

Helga Sjöstrand.

Brita Elmén.

Carl S:son Schmidt.

Sven Wedén.

Gerda Höjer.